

Vienpadsmitā diena: Pazemīgs un lēnprātīgs

Evaņģēlijā aprakstītās situācijas un personas ļauj pārliecināties par krasu atšķirību starp pasaules ietekmīgo cilvēku izvēlēm un Dieva pievērsto uzmanību pazemīgajam sv. Jāzepam. Tieši tādus kā Jāzeps izvēlas Dievs, lai varētu iekarot cilvēku sirdis.

Romas ķeizars izsludina tautas skaitīšanu ar mērķi iegūt informāciju par padoto skaitu, lai uzliktu tiem jaunus nodokļus, tā nostiprinot savu varu, tomēr šī notikuma galvenie varoņi ir Jāzeps, viņa sieva Marija un Jaundzimušais Bērns.

Ķeizars Augusts pasludina sevi par imperatoru jeb “dievu dēlu”, tomēr viņa deklarācija nesniedz pestīšanu. To sniedz eņģeļu “liela prieka” sludinājums, ko viņi pavēsta ganiem.

Augusts pasludina mieru visā savā ķeizaristē, toties patiesais “miera Ķēniņš” ir Betlēmē dzimušais Bērns. Kaut gan Roma ir ķeizaristes galvaspilsēta, Betlēme kļūst par patieso pasaules centru, jo tur piedzimst Pestītājs.

Hērods bīstas zaudēt savu troni, savukārt Jāzepu raksturo Dieva bijība.

Hērodā varas kāre viņu pārņem pilnībā, aizdomu un vilšanās gadījumos viņš nevilcinās darīt ļaunu. Jāzeps ir cerības pilns, paļaujas Dieva gādībai pār cilvēci tās liktenī un vēstures gaitā.

Hērods, savas teritorijas pārvaldnieks, nekust ne no vietas. Jāzeps, debesu un zemes Kunga kalps, dodas ceļā, atgriežas un atkal dodas, tādā veidā pārvar ļauno un pakļauj to labajam.

Hērods bļaujot izdod rīkojumus, tā mēģina sevi pārliecināt, ka spēs panākt kārtību. Jāzeps klusē un paļāvībā ieklausās Vārdā.

Hērods rīkojas nepieļaujami – viņš nogalina divus savus dēlus un daudzas nevainīgas cilvēciskas būtnes. Jāzeps pilda savu vistiešāko pienākumu –, būdams pieaudzis cilvēks, aizsargā mazu, nevarīga bērna dzīvību.

Hērods bailēs un nedrošībā nevar aizmigt, tādēļ ka vēlas visu kontrolēt. Jāzeps, rūpju pārņemts par savu sievu un Bērnus, redz četrus sapņus, kuru laikā viņam nakts vidū uzaust gaisma.

Hērods vēlas “skaidri redzēt”, būt pārliecināts, saprast notiekošo, lai to pārņemtu savā kontrolē. Jāzepam nav nepieciešams visu izprast, viņam vien jāredz gaismas stars tumsā, lai spertu dažus soļus uz priekšu.

Nevis Hērods un tirāni nosaka vēstures gaitu, bet Dievs to uztic taisnīgiem cilvēkiem. Nevis armijai vai finansistiem, bet gan līdzīgiem kā Jāzeps – pazemīgiem un lēnprātīgiem, tādiem, kas saredz pat miegā, sapņo, ieklausās, dodas ceļā, rūpējas par vājāko.

Hērodam pakļautībā ir armija, viņš uzticas saviem spēkiem, diemžēl viņa tronis ir nāves tronis. Dievs nesniedz savu atbalstu tiem, kas bagātībā un ietekmē,

apbruņojumā un masu mēdijos saliek savu cerību, Viņš sadarbojas ar tiem, kurus pasaule nepamana.

Dieva skatiens ir pievērst tam, kurš ir uzticīgs mazās lietās, kā arī tam, kurš paļaujas Mūžsenajam. Neapbruņotais Jāzeps ir stiprāks par Hērodu, tādēļ ka viņa balsts ir Dievā. Jāzepam bija jāpieņem izaicinājumi, jādodas bēgļa gaitās, tomēr viņš bija pārliecināts, ka tas ir mājupceļš.